

РЕШЕНИЕ

№ 4015

гр. София, 18.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 21.05.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **29** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на И. Д. С. срещу Мълчалив отказ на кмета на [община], да се произнесе по заявление за достъп до обществена информация вх. № 10614/19.11.2020г.

Жалбоподателката твърди, че търсената от нея информация попада в приложното поле на ЗДОИ, изложението в искането е ясно, подробно и конкретно. Посочва, че е недопустимо постановяването на мълчалив отказ, а следва да се издаде мотивирано писмено решение от задължения субект. Моли отказът да бъде отменен, съответно – преписката изпратена на ответника с указания за надлежно и законосъобразно произнасяне по заявлението. Заявена е и претенция за присъждане на направените в процеса разноски, съгласно приложен списък по чл.80 ГПК към молба от 16.03.2021г.

Ответникът- кмет на [община] не изпраща представител в проведеното публично съдебно заседание на 21.05.2021г. Депозирани по делото е писмен отговор вх. № 7837/08.03.2021г., в който се изразява становище за неоснователност на оспорването. Направено е и възражение за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи

и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Представено е заявление /л.15/ от дата 19.11.2020г. от И. Д. С., което е адресирано до кмета на [община] с искане да бъде предоставена обществена информация, формулирана както следва:

1. Какви са сумите изплатени от общината към съконтрагенти за строителство, услуги и доставки по договори или фактури на стойност под праговете на чл.20 ал.4 от ЗОП за периода 01.01.2015г.-20.09.2020г.
2. Копие от всички фактури по т.1 за периода 01.01.2015г. до 20.09.2020г.
3. За периода 01.01.2015г.-20.09.2020г. общината изпаднала ли е в забава при изплащане на дължими суми по договори със съконтрахенти и ако да за колко дни и каква е сумата на санкцията /лихва, неустойка/ по всеки договор поотделно, която общината е заплатила.
4. Да се посочи източникът на средствата за извършените плащания по т.1.
5. Ползвала ли е общината финансов кредит за периода 01.01.2015г.-20.09.2020г. в какъв размер и от коя финансова институция.
6. Какви са сумите заплатени от общината за лихви, такси обслужване и други разходи за ползвания кредит за посочения период.
7. Какви обезпечения са представени на финансовата институция по т.5 и на каква стойност.
8. Наложени ли са на общината финансови корекции от финансиращ орган по европрограми за периода 01.01.2015г.-20.09.2020г.
9. На каква стойност са финансовите корекции от финансиращ орган за всеки един проект по т.8.
10. Каква е причината за наложените финансови корекции за всеки един проект по т.8.

Посочено е, информацията да бъде предоставена на електронен адрес: [\[електронна поща\]](#).

С писмо изх. № 10614/25.11.2020г. жалбоподателката е уведомена, че поради големия обем на търсената информация се удължава срока за нейното предоставяне. Във връзка с така депозираното заявление в 14 дневен срок, считано от получаването му, вкл. и след удължаване на срока не е последвало постановяване на индивидуален административен акт от кмета на [община] или от упълномощено от него длъжностно лице.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, защото е депозирана в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от И. Д. С. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество тя е ОСНОВАТЕЛНА.

[община] е задължен субект по чл.3 ал.1 ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна

или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996г. по к.д. № 1 от 1996г. на КС на РБ: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. В случая потърсената и отказана информация има характер на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната. Тази обществена информация може да бъде обективизирана върху хартиен, електронен или друг носител /като звукозапис или видеозапис; чл. 2, ал. 2 във връзка с § 1, т. 1 от ДР на ЗДОИ/, т.е. носители, съхранени, получавани или създадени от организация от обществения сектор /задължените по ЗДОИ субекти – чл. 3, ал. 4 от с.з./. С оглед търсената от И. Д. С. информация се установи, че тя е и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/. Допустимо е предоставянето на информация под формата на писмена справка, когато в същата са систематизирани конкретни данни, налични за определения период в администрацията на ответника.

Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези.

Правопораждащ факт за задължителното произнасяне по реда на чл. 28 от ЗДОИ на кмета на [община] е характерът на исканата информация. Ако исканата от заявителя информация е обществена по своя характер, органът е длъжен да се произнесе по направеното искане, като предостави или откаже предоставянето на исканата информация с оглед на ограниченията по чл. 37, ал. 1 ЗДОИ. Ако исканата информация не е обществена по своя характер, за сезирания орган няма да е налице

задължение за произнасяне, тъй като компетентността му не би имала обект, по отношение на който да бъде упражнена. В случая се констатира безпротиворечиво, че исканата информация попада в обхвата на чл. 2, чл. 9-чл. 11 от ЗДОИ.

При анализ на приетите по делото писмени доказателства, съдът приема, че ответникът е нарушил приложимия материален закон- чл.28, ал.2 ЗДОИ, защото не се е произнесъл писмено по подаденото заявление за достъп до обществена информация. Тази разпоредба задължава органите или изрично определените от тях лица да се произнесат с решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и да уведомят писмено заявителя за своето решение.

Според правилото на чл.38 ЗДОИ задълженият субект е длъжен изрично да се произнесе в законоустановения срок по подаденото пред него заявление за достъп до обществена информация, с акт в който, при хипотезата на отказ, мотивирано да посочи кои са фактическите и правни основания, поради които не е възможно предоставяне на достъп до търсената информация.

С оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричната разпоредба на чл. 28, ал.2, чл. 34 , чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на решението, както и за връчването му, е налице императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл.3 от закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация. При направено искане за достъп до информация задълженият субект е длъжен да разгледа подаденото заявление, извършвайки поредица от действия, регламентирани в разпоредбите на чл. 28 – чл. 33 вкл. от ЗДОИ, вследствие на които да прецени исканата информация дали е такава по определението на закона или не, налице ли са законови ограничения за достъп до исканата информация и в зависимост от това да уважи искането в пълен или ограничен обем, или да постанови мотивиран отказ. Това правило е приложимо и в случаите, когато задълженият субект прецени, че търсената информация не може да бъде получена на основание ЗДОИ. Единствената призната от специалния закон възможност за процедиране е да се постанови решение за предоставяне или за отказ за предоставяне на достъп до поисканата информация, за което да бъде уведомен заявителя. Правната конструкция по чл.58, ал.1 от АПК, уреждаща необорима презумпция, че сезираният орган не е съгласен /налице е формиран отказ/ и фикция за произнасяне /годен за обжалване акт/, е установена в защита на заявителя като му предоставя възможност да се защитава срещу бездействието на сезирания орган. След като специалният закон /ЗДОИ/ изисква изрично произнасяне на задължения субект, то неговото мълчание винаги се явява незаконосъобразен отказ в хипотезата на чл.58, ал.1 АПК.

По изложените съображения, съдът заключава, че подадената жалба е основателна и доказана по правното си основание и следва да бъде уважена, а Мълчаливият отказ отменен, като незаконосъобразен, а на основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи произнасяне по заявлението на И. Д. С. от 19.11.2020г. в 14 дневен срок от влизане в сила на съдебното решение.

Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения на жалбоподателя се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото

ответникът не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна последици.

При този изход на спора и на основание чл.143 ал.1 от АПК на жалбоподателя следва да се възстановят направените по делото разноски, които възлизат в общ размер на сумата от 1 010.00 лева и представляват заплатена държавна такса от 10.00 лева и адвокатски хонорар от 1 000.00 лева за осъществено процесуално представителство от адв.Ч. П., съгласно договор за правна защита и съдействие от 15.12.2020г. От ответната страна, чрез процесуалния представител юрк. К. Й. е направено възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар. Съдът приема за изцяло основателно това възражение, тъй като спорът по делото е без никаква фактическа и правна сложност, проведено е само едно публично съдебно заседание на което не е присъствал упълномощеният адв. Ч. П.. Минималният размер на адвокатския хонорар, който се дължи при дела без определен материален интерес е 500.00 лева, съгласно чл.8 ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет и до този размер следва да бъде присъден в полза на оспорващата страна.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, Административен съд София-град, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата вх. № 39496/15.12.2020г. на И. Д. С. Мълчалив отказ на кмета на [община], да се произнесе по заявление за достъп до обществена информация вх. № 10614/ 19.11.2020г.

ВРЪЩА административната преписка на кмета на [община] за произнасяне по заявление за достъп до обществена информация вх. № 10614/19.11.2020г., съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четирнадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в законна сила.

ОСЪЖДА [община] с адрес: [населено място], [улица] да заплати на И. Д. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място], район „В.“, [улица], ет.5, ап.17 сумата от 510.00 /петстотин и десет/ лева на основание чл.143 ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40 ал.3 от ЗДОИ.

Съдия:

